

Sygn. akt. II Kp 273/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2016r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie :

Przewodnicząca: SSR Danuta Raś

Protokolant: Katarzyna Czaplicka

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016r. w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne

na skutek zażalenia pokrzywdzonego R. W.

na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił :

zażalenia pokrzywdzonego R. W. na postanowienie z dnia 14 lipca 2016r. o odmowie wszczęcia śledztwa, zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie w dniu 20 lipca 2016r. sygn. akt PR 2 Ds. 389.2016 nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2016r. zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie w dniu 20 lipca 2016r., na podstawie art.

17 § 1 pkt 1 k.p.k. odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie o to, że;

- w dniu 13 maja 2016r. w Areszcie Śledczym w D. funkcjonariusze Służby Więziennej przekroczyli uprawnienia podczas wykonywania przez nich czynności służbowej przeszukania celi R. W. przez zniszczenie podczas tej czynności przedmiotów należących do skazanego w postaci fotografii członków rodziny, łańcuszka i zegarka to jest o czyn z art. z art. 231 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu;

- w dniu 14 maja 2016r. w Areszcie Śledczym w D. funkcjonariusze Służby Więziennej przekroczyli uprawnienia podczas wykonywania przez nich czynności służbowej przeszukania celi R. W. przez zabranie butelek z zawartością wody mineralnej, to jest o czyn z art. z art. 231 § 1 k.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu;

- w dniu 19 maja 2016r. w Areszcie Śledczym w D. funkcjonariusz Służby Więziennej przekroczył uprawnienia poprzez kierowanie wobec skazanego R. W. podczas rozmowy dyscyplinarnej gróźb pobicia oraz zastosowania wobec pokrzywdzonego określonych kar, a także znieważenie słowami wulgarnymi, uznanymi powszechnie za obelżywe, to jest o czyn z art. z art. 231 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu;

W uzasadnieniu tego postanowienia wskazano, że w wyniku podjętych czynności rozpytania skazanych, którzy wedle skarżącego mieli być świadkami podawanych przez skarżącego zdarzeń ustalono, że wskazani mężczyźni zgodnie oświadczyli, że według nich przeszukania przeprowadzane przez funkcjonariuszy SW przebiegały prawidłowo i nie

mieli co do tych czynności żadnych zastrzeżeń. Nie posiadali oni też żadnej wiedzy na temat jakichkolwiek uszkodzeń rzeczy należących do R. W.. Okoliczności tej zaprzeczył nadto rozpytany funkcjonariusz SW dokonujący przeszukania.

W uzasadnieniu też podano, że w wyniku rozpytania Dyrektora Aresztu Śledczego w D. zaprzeczył on by w rozmowie dyscyplinującej skazanego (w związku z rozpoznaniem wniosku o ukaranie R. W. za popełnione przewinienie dyscyplinarne) miał w trakcie tej rozmowy kierować wobec skarżącego wulgarne słowa. Takim twierdzeniom osadzonego zaprzeczył też w rozpytaniu obecny przy tej rozmowie wychowawca penitencjarny, oświadczając, że w trakcie rozmowy nie padały żadne groźby lub słowa wulgarne.

Na powyższe postanowienia w ustawowym terminie pokrzywdzony wniósł pismo „wniosek załający”, które potraktowane zostało jako zażalenie. W zażaleniu tym pokrzywdzony wniósł o wznowienie śledztwa. Podał nadto, że żąda ścigania i ukarania „sprawców, którzy mieli wspólnie związek z dnia 13 maja 2016r., 14 maja 2016r. i 19 maja 2016r.”

Na posiedzeniu w dniu 5 października 2016r. skarżący wskazał, że sprawcy „czują się bezkarni, mogą robić co chcą”. Wskazał też, że nie zostali przesłuchani świadkowie, którzy byli w tym czasie w celi, a pomimo to postępowanie zostało umorzone.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie przekazując w dniu 23 sierpnia 2016r. powyższe zażalenie do rozpoznania Sądowi, wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia wskazując, że treść materiałów zebranych w przedmiotowej sprawie w żaden sposób nie uzasadnia podejrzenia popełnienia przestępstw, o których zawiadomił organy ścigania skazany R. W..

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z zasadą legalizmu (art. 10 § 1 k.p.k.) organy ścigania zobowiązane są do wszczęcia postępowania w razie ustalenia prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa ściganego z urzędu. Ustawodawca podkreśla "uzasadnione podejrzenie", które warunkuje ten obowiązek, a zachodzi wtedy, gdy informacja o jakimś zdarzeniu, w subiektywnym przekonaniu organu ścigania, wskazuje na możliwość popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa. Nie musi to być pewność, gdyż zadaniem postępowania przygotowawczego jest m.in. także ustalenie, czy został popełniony czyn zabroniony i czy stanowi on przestępstwo (art. 297 § 1 pkt 1 k.p.k.). Usunięciu ewentualnych wątpliwości i sprawdzeniu danych zawartych w zawiadomieniu o przestępstwie służy instytucja czynności sprawdzających określonych w art. 307 k.p.k., która służy do podejmowania przedsięwzięć mających na celu potwierdzenie informacji o popełnieniu przestępstw zawartych w zawiadomieniach, które dotarły do organów ścigania. Zgodnie z dyspozycją powołanego przepisu czynności podejmowane w postępowaniu sprawdzającym nie mogą mieć charakteru czynności procesowych, w szczególności takich jak przesłuchanie, przeszukanie itp., gdyż nie mają one służyć zastępowaniu postępowania przygotowawczego, lecz zapobieganiu prowadzenia postępowań zbędnych.

W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniu skarżącego, oskarżyciel publiczny słusznie przyjął, iż brak jest uzasadnionego podejrzenia zaistnienia przestępstwa, wskazanego w zawiadomieniu o podejrzeniu ich popełnienia, co jest niezbędnym warunkiem wszczęcia dochodzenia.

Zważyć však trzeba, że okoliczności wskazane w pisemnym zawiadomieniu pokrzywdzonego nie zostały potwierdzone ustaleniami prowadzącego postępowanie. Ustalenia wstępne prowadzącego czynności w niezbędnym zakresie nie potwierdziły bowiem w żaden sposób uzasadnienia podejrzenia przestępstw, o których zawiadomił skarżący R. W.. Dotyczy to w szczególności rozpytania osób, które wedle informacji skarżącego byli świadkami przeszukania we wspólnie zamieszkałej ze skarżącym celi oraz rozpytania Dyrektora Aresztu Śledczego w D. a także wychowawcy i biorącego udział w przeszukaniu oddziałowego tej jednostki.

Skoro zatem okoliczności podawane przez pokrzywdzonego R. W. w pisemnym zawiadomieniu nie zostały potwierdzone żadną z przeprowadzonych czynności, to nabraniu przekonania przez organ postępowania przygotowawczego o braku uzasadnionego podejrzenia zaistnienia przestępstwa wskazanego w zawiadomieniu – nie można zarzucić nieuzasadnionych podstaw.

Organ postępowania przygotowawczego jednak nie ma obowiązku podejmować czynności w celu poszukiwania w sposób "wszechstronny" innych okoliczności, które dopiero być może mogłyby uzasadnić podejrzenie popełnienia jakiegoś przestępstwa. Nabierając przekonania o braku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, nie ma też obowiązku poszukiwania innych okoliczności, które mogłyby uzasadniać przesłanki wskazane w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa.

Zawiadomienie o przestępstwie i podane w nim informacje nie stanowią o istnieniu uzasadnionego podejrzenia o popełnieniu przestępstwa. Zawiadomienie takie, bowiem ma przede wszystkim charakter informacji o podejrzeniu zaistnienia przestępstwa po stronie zawiadamiającego i jest impulsem określonej osoby (czy instytucji) do sprawdzenia przez organ ścigania, czy istnieją podstawy do ścigania karnego. Niezależnie jednak od tego, czy określone zgłoszenie ma charakter informujący czy postulujący – to do organów procesowych należy ocena, czy określone zdarzenie miało miejsce i w istocie nosi cechy przestępstwa a po jej dokonaniu decyzja o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Odnosząc się do zarzutów zażalenia, w tym doprecyzowanych przez skarżącego na posiedzeniu w dniu 5 października 2016r., wskazać trzeba, że zebrany materiał dowodowy zaprzeczył twierdzeniom pokrzywdzonego, iż rozstrzygnięcie zapadło bez przesłuchania wskazanych przez niego świadków, gdyż wymienieni świadkowie zostali w dniu 11 lipca 2016r. rozpytani i zaprzeczyli twierdzeniom skarżącego. Skarżący nie przytoczył żadnych innych argumentów pozwalających podważyć słuszność wydanej decyzji.

Reasumując, skoro zawiadomienie R. W. nie ujawniło żadnych okoliczności (które mogłyby mieć charakter faktów), wzbudzających uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa na jego szkodę, to decyzja o odmowie wszczęcia w tej sprawie śledztwa była w pełni zasadna i prawidłowa.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność